

Katarzyna Warska

Szkolna recepcja życia i twórczości Brunona Schulza (1945–2017) – streszczenie

Celem mojej pracy magisterskiej było ukazanie pośmiertnych dziejów Brunona Schulza w szkole z uwzględnieniem tła polityczno-społecznego oraz krytyczno- i historycznoliterackiego.

Kolejne rozdziały charakteryzują poszczególne okresy szkolnej recepcji życia i twórczości tego pisarza, wyznaczane przez zasadnicze reformy oświaty. Pierwszy okres przypada na lata czterdzieste i pięćdziesiąte i jest czasem przemilczenia, przerywanego przez głosy dyskredytacji lub próby przemycenia zdawkowych informacji. Kolejne dwudziestolecie to okres obecności nieusankcjonowanej, choć w latach siedemdziesiątych można by już oczekiwać dzieł Schulza w spisie lektur dodatkowych. *Sklepy cynamonowe* znajdują się od razu w wykazie obowiązkowym, ale przyjdzie na to poczekać do początku lat osiemdziesiątych. Stopniowo oswojony przez polonistów Schulz zyskuje swoje szkolne odczytania. Początek XXI wieku przynosi znów wykreślenie jego nazwiska z listy lektur. Dzięki elastyczności wytycznych i ugruntowanej pozycji utwory Schulza pozostaną jednak w programach i podręcznikach. Zakorzenie w tradycji potwierdza się przez umieszczenie wybranego opowiadania z jego dorobku wśród ośmiu pozycji obowiązujących uczniów w drugiej dekadzie lat dwutysięcznych. Wtedy już dzieła Schulza funkcjonują głównie jako zestaw skonwencjonalizowanych interpretacji.

Wbrew początkowej hipotezie, zakładającej możliwość wyznaczenia czasu obecności i nieobecności Schulza w powojennej szkole, okazuje się więc, że funkcjonował on w niej niemal zawsze – choć każdy okres ujawnia w pracy swoją specyfikę. Potwierdza się zaś założenie, że szkolna recepcja Schulza przebiega według modelu charakterystycznego dla tak zwanych pisarzy awangardowych, których recepcyjne losy nie są identyczne także z powodu pośmiertnej „rywalizacji”.